

Новине у јуриспруденцији Врховног суда Републике Српске

► Припремила: Тања Милетић, Врховни суд Републике Српске

Увод

За овај број часописа издвојено је шест одлука Врховног суда Републике Српске. Ријеч је о одлукама у којима су изражени правни ставови о актуелним питањима из кривичне, грађанске и управне области.

**Предмет број 95 0 К 069350
23 Квлз 2 – основ одузимања
имовинске користи, члан
83 Кривичног законика
Републике Српске, члан
246 Закона о кривичном
поступку Републике Српске**

Чињенице и наводи из захтјева за заштиту законитости

Првостепеном пресудом, донесеном на основу споразума о признању кривице, која је потврђена другостепеном пресудом, оптужени је проглашен кривим због продуженог кривичног дјела фалсификовање исправе из члана 347 став 1 Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 64/17 и 15/21- у даљем тексту: КЗРС) за које му је изречена новчана казна у износу од 4.500,00 КМ. Истом пресудом,

на основу члана 82 КЗРС, изречена му је мјера безбједности одузимања предмета, и то рачуна за хотелске услуге са појединачно наведеним бројевима и новчаним износима, а на основу члана 83 КЗРС у вези са чланом 386 Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21- у даљем тексту: ЗКПРС), од оптуженог је одузета имовинска корист прибављена кривичним дјелом у износу од 24.834,50 КМ и 232.485,00 РСД (у противвриједности израженој у конвертибилним маркама).

Против те пресуде бранилац осуђеног поднио је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев) због повреде одредаба кривичног поступка из члана 311 став 1 тачка г) ЗКПРС, истичући да је у поступку доношења побијане пресуде повријеђено право на одбрану оптуженог на начин да, вршећи контролу споразума о признању кривице, суд није утврдио да је оптужени поучен о могућој посљедици признања која се односи на одузимање имовинске користи прибављене кривичним дјелом, која је значајна за одлуку суда о прихватању споразума и доношењу побијане пресуде на темељу тог споразума. Такође, бранилац је

навео у захтјеву да је повријеђен кривични законик, указујући при томе да је одлуком о одузимању имовинске користи у конкретном случају суд прекорачио овлашћење које по закону има.

Одлука

Врховни суд Републике Српске је наведени захтјев одбио као неоснован, сматрајући да повреде закона на које се позива подносилац захтјева нису учињене. Према оцјени тог суда, за прихватљивост споразума о признању кривице суд је обавезан да приликом разматрања споразума утврди да су испуњени услови предвиђени одредбом члана 246 став 6 ЗКПРС у које спада и то да је оптуженом презентована као могућа посљедица признања кривице и одузимање имовинске користи прибављене кривичним дјелом. Наиме, под тачком а) цитирана законска одредба валидност признања условљава чињеницама да је до признања кривице дошло добровољно, свјесно и са разумијевањем, као и након упознавања са могућим посљедицама, укључујући и посљедице у вези са имовинскоправним захтјевом и трошковима кривичног поступка. Тако конципирана одредба упознавања оптуженог са могућим посљедицама признања кривице не ограничава се само на имовинскоправни захтјев и трошкове поступка (које су посебно апострофиране) него укључује и све друге законске посљедице признања кривице у које се несумњиво убраја и посљедица која се огледа у одузимању имовинске користи прибављене кривичним дјелом (уколико није досуђен имовинскоправни захтјев оштећеном, или уколико та корист прелази висину досуђеног имовинскоправног захтјева). Супротно тврдњи у захтјеву, из садржаја записника са рочишта одржаног ради разматрања споразума о признању кривице произилази да је оптужени разумио да закључење споразума о

признању кривице има као посљедицу и обавезу враћања имовинске користи прибављене кривичним дјелом. Дакле, на том рочишту оптужени је сасвим одређено и јасно изјавио да је свјестан своје обавезе да врати имовинску корист прибављену кривичним дјелом, па тиме нема мјеста за приговор у захтјеву заснован на тврдњи да је право на одбрану осуђеног повријеђено тако што није упознат са том посљедицом признања кривице. Приговор изнесен у захтјеву којим се тврди да одузимање имовинске користи није било предмет преговарања са тужиоцем је ирелевантан, јер је у питању посљедица кривичног дјела која не може да буде предмет преговарања оптуженог са тужиоцем с обзиром на императивне законске норме у којима је садржан принцип да нико не може да задржи имовинску корист прибављену кривичним дјелом, као и обавеза суда да одлуком којом је утврђено извршење кривичног дјела, по службеној дужности, одузме имовинску корист прибављену кривичним дјелом под условима прописаним кривичним закоником.

Даље, пошто из чињеничног описа садржаног у изреци побијане правоснажне пресуде произилази да је осуђени извршењем продуженог кривичног дјела фалсификовање исправе из члана 347 став 1 КЗРС прибавио за себе имовинску корист у наведеном износу, па имајући у виду да је оштећено предузеће са имовинскоправним захтјевом упућено на парницу, закључено је да је суд правилно примијенио кривични законик када је, поступајући по службеној дужности (на што га обавезује одредба члана 387 став 1 ЗКПРС), одузео имовинску корист од осуђеног у смислу одредбе члана 83 КЗРС (која прописује да се судском одлуком којом је утврђено извршење кривичног дјела обавезно одузима имовинска корист, као и приходи и друге користи настале из имовинске користи прибављене кривичним дјелом). Због тога, нема мјеста за приговор у захтјеву заснован

на тврдњи да је одлуком о одузимању имовинске користи у конкретном случају суд прекорачио овлашћење које по закону има.

**Предмет број 80 0 К 123612 22
Квлз – Принцип легалитета
кривичног гоњења и принцип
акузаторности, члан 17 став
2 и члан 16 став 1 Закона о
кривичном поступку**

***Чињенице и наводи из захтјева
за заштиту законитости***

Пресудом првостепеног суда, која је потврђена пресудом другостепеног суда, оптужени је проглашен кривим због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 131 став 1 Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 64/17 и 15/21 - у даљем тексту: КЗРС) и осуђен на новчану казну у износу од 500,00 КМ коју је обавезан да плати у року од једног мјесеца рачунајући од дана правоснажности те пресуде.

Против те пресуде бранилац осуђеног поднио је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев) због повреде одредаба члана 131 став 3 КЗРС, сугеришући на тај начин да су повријеђене одредбе члана 312 тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21- у даљем тексту: ЗКПРС). Та повреда, како се наводи у захтјеву, манифестује се постојањем околности које искључују кривично гоњење уз тврдњу да у конкретном случају нема приједлога оштећеног за кривично гоњење у смислу одредбе члана 131 став 3 КЗРС. Предложено је да Врховни суд Републике Српске преиначи цитиране пресуде тако да одбије оптужбу, или да укине наведене пресуде и предмет врати на поновни поступак.

Одлука

Према оцјени овог суда, у захтјеву се правилно истиче да је, према ставу 3 члана 131 КЗРС, кривично гоњење за основни облик кривичног дјела тјелесне повреде из става 1 ове законске одредбе, на које дјело се осуда по правоснажној пресуди односи, условљено постојањем приједлога оштећеног за кривично гоњење. Да је у конкретном случају поступак покренут на приједлог оштећеног, не спори ни подносилац захтјева (према разлозима у образложењу захтјева). Међутим, подносилац захтјева заснива тезу да је искључена законска претпоставка за даље вођење поступка на чињеници да је оштећени на главном претресу одржаном 8. новембра 2021. године изјавио да не тражи кривично гоњење, па да се, слиједом тога, морала донијети пресуда којом се одбија оптужба.

Овај суд закључује да на наведеним аргументима захтјева не може да се заснива тврдња о повреди кривичног законика из одредбе члана 312 тачка в) ЗКПРС, која регулише околности које искључују кривично гоњење. Наиме, када је за кривично дјело тјелесне повреде поступак покренут по приједлогу оштећеног, његово изјашњење на главном претресу да не тражи кривично гоњење нема утицај на даљи ток поступка, како то правилно истиче и другостепени суд, изјашњавајући се на жалбени приговор одбране заснован на тврдњи да је поступак вођен и окончан без приједлога оштећеног, које разлоге прихвата и овај суд као мјеродавно образложење. Утицај оштећеног на покретање и вођење кривичног поступка (за кривична дјела за која је кривично гоњење условљено приједлогом оштећеног) ограничава се искључиво на одлуку да ли ће поднијети приједлог надлежном јавном тужиоцу за кривично гоњење, а када је такав приједлог поднесен, одлука о покретању и вођењу кривичног поступка, у складу са принципом акузаторности и принципом легалитета кривичног гоњења, у искључивој

је надлежности јавног тужиоца. Дакле, када јавни тужилац у таквим предметима донесе наредбу о спровођењу истраге и по окончању истраге подигне оптужницу код надлежног суда (заузимајући тако позитиван став према приједлогу оштећеног за кривично гоњење), накнадно ревидирани став оштећеног у односу на покренути поступак, заснован на изјави да не тражи кривично гоњење оптуженог, ирелевантан је, јер јавни тужилац, као државни орган, у складу са законом диспонира кривичним гоњењем, док се овлашћења оштећеног у кривичном поступку своде на диспонирање имовинскоправним захтјевом. Само у случају негативних тужилачких одлука по пријави оштећеног за кривично дјело и по приједлогу за кривично гоњење оштећеном су на располагању правна средства у виду притужбе главном окружном јавном тужиоцу и приговора главном републичком јавном тужиоцу када су у питању наредба о спровођењу истраге, наредба о обустави истраге и одустанак од кривичног гоњења до потврђивања оптужнице, као и могућност да под условима предвиђеним законом преузме кривично гоњење када јавни тужилац, након потврђивања оптужнице, изјави да одустаје од оптужнице. Због наведених разлога, предметни захтјев браниоца осуђеног је одбијен као неоснован.

**Предмет број 57 0 Пс 136362 23
Рев - Побијање дужникових
правних радњи, члан 284 Закона
о облигационим односима**

Чињенице и наводи из ревизије

Тужбеним захтјевом у овој парници тужилац је тражио да се утврди да уговор о купопродаји некретнина који су закључили тужени „Ј.с.“ д.о.о. Л. 18. априла 2018. године нема правно дјелство у односу на тужиоца, и то у дијелу потребном за намирење његовог потраживања које има према „Ј.с.“ д.о.о. Л. у износу од 113.351,80 КМ са припадајућом каматом, те да се брише тужени као власник

некретнина које су биле предмет тог уговора у јавним евиденцијама.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је правоснажном пресудом из 2018. године „Ј.с.“ д.о.о. Л. обавезан да тужиоцу исплати износ од 113.351,80 КМ и да му накнади трошкове спора у износу од 6.666,24 КМ са законском затезном каматом, да је тужилац 2019. године поднио приједлог за извршење ради наплате тог износа, да је у извршном поступку тужилац успио да наплати само износ од 1.251,00 КМ, да преостали дио потраживања у износу од 120.018,04 КМ није успио да наплати с обзиром на то да су сви рачуни „Ј.с.“ д.о.о. Л. били блокирани а да није имао ни непокретну имовину с обзиром на то да је 18. априла 2018. године продао туженом своју пословну зграду за купопродајну цијену од 450.246,57 КМ. Због тога је извршни поступак против њега обустављен, те се на темељу наведеног купопродајног уговора тужени у јавним књигама укњижио као власник продатих некретнина са 1/1 дијела.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтјев, сматрајући да тужилац није доказао да је „Ј.с.“ д.о.о. Л. наведени купопродајни уговор закључио с намјером да оштети тужиоца и да је тужени био несавјестан приликом закључења тог уговора, а од исплаћене купопродајне цијене је остало довољно новца да се намири потраживање тужиоца.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се оспорена пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно суђење.

Одлука

Одлучујући о предметној ревизији, позивајући се на одредбе члана 280 Закона о облигационим односима („Службени

лист СФРЈ“ бр. 29/78, 39/85 и 57/89, те „Службени гласник Републике Српске“ бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04, у даљем тексту: ЗОО), односно институт паулијанске тужбе (*actio Pauliana*), чија је сврха заштита повјериоца од несавјесних или немарних дужника, овај суд сматра да се схватања нижестепених судова која се односе на дио тужбеног захтјева којим се тражи да се утврди да купопродајни уговор од 18. априла 2018. године нема дјелство у односу на тужиоца за сада не могу прихватити као правилна. Суд је другостепену пресуду у том дијелу, као и у погледу одлуке о трошковима укинуо и предмет у том дијелу вратио другостепеном суду на поновно суђење.

Међутим, у дијелу тужбеног захтјева којим се побија одлука о захтјеву за брисање туженог из јавних евиденција Врховни суд Републике Српске је ревизију одбио. Наиме, овај суд сматра да сврха побијања није, као код поништаја или рушљивости правних послова према општем грађанском праву, да се прогласи као неважећа цијела правна радња и према свим лицима, него да се прогласи да нема дјелства само према повјериоцу који радњу побија и само у мјери потребној за његово намирење (члан 284 ЗОО). Према свим осталим лицима побијана правна радња остаје на снази. Тако се дјелство побијања састоји у релативној неважности правне радње, неважности која не дјелује ретроактивно. Побиање је објективно ограничено на оно што је, услјед правне радње, отуђено из дужникове имовине. У овом случају тужени је стекао право својине на предмету побијања и он то право не губи усвајањем побојне тужбе, а тужилац само има право да захтијева од суда да се тужба забиљежи у земљишној књизи. Стога, овај суд сматра да су нижестепени судови правилно судили када су одбили дио тужбеног захтјева којим је тражено брисање права својине туженог у јавним евиденцијама.

Предмет број 57 0 Пс 122765 22
Рев – Дозвољеност ревизије,
члан 247 став 1 у вези са чланом
237 став 3 тачка 1 Закона о
парничном поступку

Чињенице и наводи из ревизије

Првостепеном пресудом тужени је обавезан да тужиоцу исплати износ од 15.693,71 КМ са каматом од 17. јануара 2014. године до исплате, а преко досуђеног износа захтјев тужиоца је одбијен. Другостепеном пресудом жалба туженог је усвојена, а првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен захтјев тужиоца.

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се ревизија усвоји, побијана пресуда преиначи, односно укине, и предмет врати на поновно суђење. Позивајући се на одредбу члана 237 ст. 3 и 4 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13 - у даљем тексту: ЗПП), тужилац је предложио да се о ревизији мериторно одлучи наводећи да одлука о ревизији зависи од рјешења правног питања (у ком року застаријева потраживање осигуравача према штетнику, с наслова износа које је исплатио свом осигуранику као оштећеном по основу уговора о каско-осигурању моторног возила) важног за обезбјеђење јединствене примјене права и равноправности свих у његовој примјени. Такође је указао на то да је у односу на конкретну парницу Виши привредни суд у Бањој Луци о истом питању усвојио различито становиште у Пресуди број 57 0 Малс 128122 20 Пж од 26. новембра 2020. године, а да је такво становиште усвојено и у одлукама Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине бр. 43 0 Мал 011940 12 Рев и 65 0 Пс 040370 16 Рев.

Одлука

Одлучујући о предметној ревизији, овај суд сматра да вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази износ од 50.000,00 КМ, па ревизија није дозвољена сагласно одредби члана 237 став 2 ЗПП. У погледу правног питања које се поставља овај суд закључује да ревизија није сачињена сагласно одредби члана 237 став 4 ЗПП, слиједом чега нису испуњени услови да се расправља о њој ни примјеном одредбе члана 237 ст. 3 и 4 ЗПП. Осим тога, о питању које је постављено овај суд се изјаснио у бројним одлукама, а побијана одлука није супротна становишту овог суда.

Даље, пошто ревизија указује на различиту судску праксу једног другостепеног суда, а не више другостепених судова, овај суд сматра да околност да о одређеном правном питању постоји различита пракса истог другостепеног суда није разлог да се дозволи ревизија, јер тај случај не може да се подведе под одредбу члана 237 став 3 тачка 1 ЗПП. Наиме, уједначавање праксе истог другостепеног суда се врши на сједници грађанског одјељења тог суда, сходно одредби члана 54 Закона о судовима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 37/12, 44/15 и 100/17) и члана 18 став 2 Правилника о унутрашњем судском пословању („Службени гласник Републике Српске“ број 9/14). Поред тога, према мишљењу овог суда, постојање противрјечних судских одлука у оквиру истог суда у погледу истог или сличног чињеничног и правног питања не доводи нужно до повреде принципа правне сигурности као неодојивог елемента права на правично суђење уколико таквим постојањем нису створене дубоке и дугорочне разлике у пракси једног суда, односно континуирана несигурност, за шта тужилац у конкретном случају није предочио доказе. С обзиром на наведено, те да ни позивање ревизије на другачије правно становиште о наведеном питању, усвојено у означеним одлукама Врховног суда Федерације БиХ, није разлог

да се ревизија дозволи, јер, сходно одредби члана 238 ЗПП, о ревизији одлучује Врховни суд Републике Српске, који је ревизијски суд који има у виду одредба члана 237 став 3 тачка б) ЗПП, овај суд је предметну ревизију одбацио као недозвољену.

Предмет број 13 0 У 006087 21 Увп – Утврђивање права својине по основу приватизације државног капитала у предузећима, члан 8а. Закона о приватизацији државног капитала у предузећима

Чињенице и наводи из захтјева за ванредно преиспитивање

Побијаном пресудом је одбијена тужба поднесена против оспореног акта, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења првостепеног органа којим је одбијен захтјев тужиоца за утврђивање права својине на непокретностима, ближе описаним у диспозитиву првостепеног рјешења, који је поднесен у складу са одредбом члана 8а. Закона о приватизацији државног капитала у предузећима („Службени гласник Републике Српске“ бр.51/06, 1/07, 53/07, 41/08, 58/09, 79/11 и 28/13 - у даљем тексту: Закон). Суд је подржао чињеничне и правне закључке органа који се своде на то да је по захтјеву тужиоца, поднесеном у смислу одредбе члана 8а. Закона, већ вођен и правоснажно окончан поступак којим је утврђено право својине на замљишту испод објеката који су били предмет приватизације и земљишту које служи за њихову редовну употребу, те да је новоподнесеним захтјевом тужилац обухватио парцеле које према Регулационом плану просторне цјелине „Б.В.“ представљају неизграђено грађевинско и пољопривредно земљиште које није ни могло бити предмет приватизације.

Захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост због повреда

правила поступка које имају утицај на рјешење ствари и погрешне примјене материјалног права, па предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи, или да се она укине и предмет врати нижестепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Одлука

Према оцјени Врховног суда Републике Српске, побијаном пресудом је правилно одбијена тужба поднесена против оспореног акта тужене. Наиме, овај суд сматра да међу странкама није спорно да је по захтјеву тужиоца, поднесеном у смислу одредбе члана 8а. Закона, већ вођен поступак који је окончан правоснажним рјешењем првостепеног органа од 20. маја 2015. године, потврђено рјешењем тужене од 20. августа 2015. године, којим је у корист тужиоца утврђено право својине на непокретностима које се налазе испод објеката који су били предмет приватизације и које служе за њихову редовну употребу, као што није спорно ни то да је тужилац 29. марта 2016. године поднио нови захтјев којим је обухватио бројне друге непокретности а у вези са којим нису испуњени услови за признавање права према овом законском основу, што су правилно закључили и образложили органи управе, а подржао суд. Даље, из навода образложења првостепеног рјешења, које је основано подржала тужена оспореним актом, произилази да нису испуњени услови за примјену одредбе члана 8а. Закона у вези са непокретностима које су обухваћене новоподнесеним захтјевом тужиоца, јер оне представљају неизграђено грађевинско и пољопривредно земљиште које није ни могло бити предмет приватизације, при чему нити једна од парцела које су обухваћене тим захтјевом није садржана у Програму приватизације „Образац П-1“ као парцела на којој су изграђени објекти који су приватизовани. То суштинско утврђење органа засновано на исправама списа тужилац ничим не побија, а само је оно битно са аспекта правилне

примјене одредбе члана 8а. Закона, већ се искључиво бави појмом „правоснажно пресуђене ствари“. То нема никаквог значаја у овом управном поступку и управном спору, јер првостепени орган није одбацио захтјев због ових разлога, већ је мериторно одлучио о њему на начин да га је одбио због претходно изнесених разлога, не доводећи коначно у питање околност да странка сама диспонира захтјевом о којем се одлучује у складу са законом.

Предмет број 11 0 У 020352 22 Увп - Упис права својине, члан 72 ст. 2 и 3 Закона о извршном поступку

Чињенице и наводи из захтјева за ванредно преиспитивање

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења првостепеног органа којим је, на основу Уговора о купопродаји од 23. маја 2012. године и Анекса Уговора о купопродаји од 19. септембра 2013. године, које је сачинио и овјерио нотар, дозвољен упис права својине у књигу уложених уговора о продаји пословних зграда, пословних просторија и гаража у Лист уложених уговора број... к.о. Б. 7, и то гаражног мјеста као посебног дијела зграде у Б., у Ул..., бр. гаражног мјеста 25 А, укупне површине 14,79 м², изграђене на к.ч. број ... у корист „Ф.“ д.о.о. П. са 1/1 дијела. Суд је прихватио образложење из оспореног акта да уписана забиљежба извршења на предметној непокретности не представља законску сметњу да се у јавним евиденцијама изврши промјена власника непокретности и да та промјена власника непокретности на којој је претходно уписана забиљежба извршења не утиче на остваривање права тужиоца, као тражиоца извршења, у извршном поступку, а сходно одредби члана 72 Закона о извршном поступку („Службени гласник Републике Српске“ бр. 59/03, 85/03, 64/05, 118/07, 29/10, 57/12, 67/13, 98/14 и 66/18 – у даљем тексту: ЗИП), будући

да је забиљежба извршења на предметној непокретности у јавној евиденцији уписана прије него што је поднесен захтјев за промјену права својине по основу наведеног купопродајног уговора и анекса уговора.

Захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац оспорава њену законитост, предлажући да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи, истичући, између осталог, да рестриктивно тумачење члана 72 ст. 2 и 3 ЗИП, не узимајући у обзир специфичне околности случаја, доводи до тога да извршни поступак губи смисао и тиме доводи у питање наплату потраживања потврђеног правоснажном извршном судском пресудом.

Одлука

Према оцјени Врховног суда Републике Српске, тужилац погрешно сматра да суд рестриктивно тумачи одредбу члана 72 ст. 2 и 3 ЗИП којом је прописано да забиљежбом извршења тражилац извршења стиче право да своје потраживање намири из непокретности, да је лице које након уписа забиљежбе извршења стекне одређена права на тој непокретности дужно да трпи првенствено остваривање права на

намирење тражиоца извршења стечено том забиљежбом, а да промјена власника непокретности током извршног поступка не спречава да се тај поступак настави против новог власника као извршеника до висине вриједности непокретности.

Наиме, суд сматра да је правилно да упис забиљежбе извршења представља једну од радњи извршења на непокретности и да уписана забиљежба извршења не представља законску сметњу да се у јавним евиденцијама изврши промјена власника непокретности на којој је уписана забиљежба извршења. С обзиром на то да се наведена забиљежба односи како на предметну катастарску парцелу, тако и на стамбено-пословни објекат изграђен на њој, као и на посебан дио непокретности који се налази у стамбено-пословном објекту изграђеном на к.ч. ..., наведена забиљежба се односи и на предметно гаражно мјесто, па тужилац неће бити спријечен да оствари своје потраживање намирењем - продајом наведене непокретности, а по основу забиљежбе извршења. Због изложеног, према оцјени овог суда, побијаном пресудом дати су аргументовани и увјерљиви разлози за одбијање тужбе усљед чега се наводи захтјева показују као потпуно неосновани.